

Розділ 1

Марго Нобл прикусила губу, щоб не закричати.

— Я знаю, що дядько Стен ніколи не влаштував тут вечірок, — якомога спокійніше сказала вона брату. — Але все ж пропоную цього року зробити щось нове. Трішки оживити це місце. Адже це двадцять п'ята річниця заснування сімейної виноробні *Noble*, і я вважаю, що така дата варта відзнаки. Вечірка для членів нашого винного клубу й інших гостей — прекрасний спосіб відсвяткувати.

Обличчя в Еліота було таке, ніби вона щойно запропонувала перетворити виноградник на кукурудзяний лабіринт.

— Звучить як величезний клопіт, Марго, — відповів він. — Влаштувати вечірку тут? Навіщо нам таке робити?

Вона вже знала, що Еліоту ця ідея геть не сподобається.

— По-перше, як я вже сказала, це наша річниця... Знаю, ми ніколи по-справжньому не святкували цю дату, але цього року маємо чудову нагоду. По-друге, багато хто з членів клубу й інших гостей винарні вже питає, чому ми не влаштуємо тут вечірок, адже маємо для цього прекрасне місце. Тому я вважаю, що люди залюбки придуть. По-третє, це чудовий маркетинговий хід і для нас, і для наших вин — на такій події добре продаватиметься вино, ми отримаємо хорошу рекламу, привернемо увагу тих, хто ще ніколи не бував у дегустаційній залі, і заохотимо їх повертатися знову й знову. Ну, і поповнимо

список членів винного клубу, – принаймні вона на це сподівалася. – І по-четверте, можна заробити трохи грошей. Зробимо платний вхід, а на таких вечірках добре продається вино, отже, ситуація виграшна з усіх боків.

На обличчі Еліота не було жодної емоції. Марго знала, про що він думає. Вона наголошувала на «ми» та «наш», ніби йшлося й про неї також. Однак їй було відомо, що він вважав цю винарню своєю власністю, лише своєю. Це він працював тут десять років, а не вона.

Ну, насправді винарня належала їм обом, відколи дядько помер майже три роки тому, лишивши цей бізнес двом спадкоємцям. Схоже, Еліот ніколи до цього не звикне.

– Дядько Стен не хотів вечірок, – відказав брат. – Він не хотів, щоб ми перетворилися на одну з тих винарень, куди люди ходять, тільки б напитися й поскандалити. Noble – не з таких.

Марго глибоко вдихнула.

– Ця вечірка такою не буде. Люди прийдуть, подивляться, скільки всього ми зробили, спробують вино, приведуть із собою друзів, відсвяткують разом із нами. Цей захід стане непоганою рекламою для нас, сприятиме продажам вина та ще й привабить більше людей до винарні, це ж добре.

«Пам'ятаєш, у якій фінансовій дірі було це місце, коли я приєдналася до команди? – хотіла спитати вона, але змовчала. – Хіба не бачиш, наскільки краще зараз ідуть справи після всіх тих змін, що я запровадила? Чому ти не можеш хоча б раз не знецінювати мої ідеї? Чи хоч раз довірися мені?»

Натомість вона знову вдихнула побільше повітря в груди:

– А ще це чудова нагода, щоби трохи облаштувати територію, як я вже давно хотіла.

Біля винарні була величезна відкрита ділянка, але майже гола. Ландшафтний газон між будівлею, де розташовувалася винарня, й амбаром потребував догляду, і Марго хотіла додати квітів, трав і зелені. Може, навіть невеличкий садок. Еліоту вона вже не раз про це казала, але він здебільшого ігнорував її.

– Схоже, ти вже все вирішила, і неважливо, подобається це мені чи ні, – сказав він. – І коли відбудеться ця вечірка?

О ні, вона на це не реагуватиме.

– Я хотіла спершу поговорити з тобою, а тоді вирішувати, – ну, вона також хотіла спершу поговорити з іншими людьми з цієї галузі, подивитися розклад вечірок в інших винарнях, перевірити, на коли можна замовити ландшафтні роботи та кейтеринг – усі ті дрібниці, на які Еліоту начхати.

– Гаразд, – відповів він. – Дякую, що повідомила.

У його відповіді чулася роздратованість, однак Марго не збиралася ковтати цю наживку. Вона зазирнула у свій блокнот:

– У мене все на сьогодні. Ще є питання?

Вона затигла брата на імпровізовану зустріч недільного вечора, щоб обговорити ділові моменти. Еліот лишився керувати винарнею, поки її не було в місті весь минулий тиждень, тож обом треба було надолужити справи. Вона вже дізналася значну частину того, що відбувалося у винарні за її відсутності; зрештою, соцмережами займалася саме вона й бачила всі дописи та відмітки – на щастя, позитивні. Минулий тиждень вона провела в Сан-Франциско й Іст-Бей¹, відвідуючи тамтешні винарні й ресторани. Комуś продавала вино сімейної

¹ Іст-Бей – східний регіон затоки Сан-Франциско, до якого входять міста Сан-Франциско та Сан-Пабло. – Тут і далі примітки перекладачки, якщо не зазначено інше.

виноробні *Noble*, з кимось неформально спілкувалася в місцях, де вже продавалося їхнє вино, і заохочувала продавати більше. Поїздка була успішною — але Еліот, звісно, не привітав її з цим.

Вона скрушно похитала головою. Несправедливо. Еліот просто не замислювався над такими речами. І саме для цього вона й була тут — займалася суто діловими питаннями, поки він займався, власне, вином.

Брат звівся на ноги:

— У мене теж усе, — він уже підійшов до дверей офісу, але зупинився. — О, зажди. Я декого найняв у п'ятницю. У дегустаційну залу. Він прийде завтра о десятій. Вільям-якось-там, не пам'ятаю прізвище. Інша нова працівниця теж починає завтра, так?

Марго витріщилася на брата:

— Ти когось найняв? Поки мене не було?

Еліотові стало пристойності хоча б удати, що він зніжковів.

— Знаю, вибач. Але він прийшов у п'ятницю, і я одразу провів співбесіду. Мені він сподобався, думаю, тобі теж сподобається.

Так і знала, що не варто було залишати брата головним у винарні на цілий тиждень.

— Ти ж постійно торочиш, що нам бракує працівників, — вів далі Еліот, — і я знаю, що ти хотіла найняти когось до початку літа. А мені потрібно чимало часу, щоб навчити персонал розбиратися в наших винах, тож коли трапився пристойний кандидат, я вирішив, що треба одразу найняти.

Марго знову глибоко вдихнула. Щойно вона казала собі, що несправедливо ставилася до Еліота, і тут таке...

— Шкода, що ти не дочекався мене, — сказала вона. — Адже саме мені доводиться тісно співпрацювати

з людьми в дегустаційній залі, а не тобі. Ця вакансія не так уже й горить.

Їм бракувало персоналу і справді потрібно було когось найняти та швидко навчити. Але якщо людина виявиться негодящою, це ускладнить насамперед її життя, а не братове.

Еліот роздратовано форкнув.

— У мене тут десь його резюме. Можу подзвонити йому, сказати, що це не остаточне рішення, щоби пройшов співбесіду з тобою завтра.

Марго зітхнула. Це було б геть непрофесійно з їхнього боку.

— Ні, усе гаразд. Я розберуся.

Еліот кивнув і вийшов за двері. Він, мабуть, знав, що вона так скаже.

— Добре, побачимося завтра.

Щойно брат вийшов з її кабінету, Марго роззирнулася довкола. Треба прочитати й заархівувати кореспонденцію, прослухати повідомлення, продивитися нотатки, зроблені за останні кілька днів, і внести їх до електронної таблиці. Вона планувала зробити все це сьогодні ввечері. Однак зараз Марго надто роздратована, як часто буває після розмови з братом. Їй конче необхідно вибратися звідси, випустити пару, побачити чиесь приязне обличчя. А з усім цим вона розбереться вранці.

Марго вела машину додому, до свого невеличкого будиночка в Напі, й усю дорогу злилася. Вона й так знала — звісно ж, знала! — що брат не буде в захваті від ідеї провести вечірку (відкриту, для всіх!) просто у винарні. Однак вона все ж таки сподівалася, що він пристане на ідею, погодиться, що це добре для бізнесу; похвалить її ініціативу; скаже, що пишається тим, як вони разом

урятували винарню від загибелі. Авжеж, він нічого так і не сказав.

Спершу, десь років із п'ятнадцять, сімейна винарня *Noble* була невеличким бізнесом, і про неї майже ніхто не чув, крім декількох цінителів. Десять років тому дядько Стен найняв Еліота своїм асистентом, а тоді докупив ще землі та розширив виробництво. Марго провела останні три роки, намагаючись зробити так, щоб тяжка праця дядька й Еліота принесла плоди. І ось вони майже цього досягли. Саме тому вона й хотіла влаштувати відкритий захід.

Зараз їй залишалось тільки одне: у міру сил зробити цю вечірку якомога грандіознішою. Припаркувавши машину на під'їзній доріжці біля дому, вона, навіть не заходячи всередину, пішки пройшлася кілька кварталів і зайшла у *Barrel*.

– Привіт, – сказала вона, сідаючи біля барної стійки.

– І тобі привіт, – відгукнулася їй подруга Сідні з-за бару. – З поверненням. А я думала, ти сьогодні працюєш допізна.

Сідні була власницею цього ресторану, але часто сама працювала за баром або зустрічала клієнтів біля дверей, коли народу було багато.

– Та я й мала б зараз працювати, але просто мусила втекти з винарні, щоб не накричати на свого братика. Ну й вирішила, що краще прийду сюди та накричу на когось тут.

Сідні широко всміхнулася. Про брата Марго вона знала все.

– Що він утнув цього разу? – вона взяла келих, налила трохи вина й поставила перед Марго.

Марго не спеціально орендувала будинок на відстані невеличкої пішої прогулянки від *Barrel*, але це,

безперечно, належало до переваг її оренди. Особливо тому, що Сідні рідко брала з неї гроші за напої.

– Він когось найняв для дегустаційної зали, поки мене не було. А ти ж знаєш мого брата: коли йдеться про найманих працівників, він думає лише про одне – чи зможуть вони з розумним виглядом говорити про вино так, як йому хочеться. Авжеж, людина повинна захоплюватися вином і вміти правильно представляти нашу винарню. Для мене це теж важливо! Але ж робота в дегустаційній залі передбачає насамперед якісне обслуговування клієнтів. Персонал має вміти залучати клієнтів до розмови, не набридати їм розповідями про вино, не ставитися до них зверхньо. А Еліоту на все це начхати. Він узагалі не хотів, щоб я розширювала дегустаційну залу, хоча це принесло нам успіх! А знаєш, кому доведеться розгрібати проблеми, якщо цей Вільям – чи кого там найняв мій братик – облажається?

Сідні підштовхнула до неї вазочку з хлібними паличками:

– Тобі?

– Мені! – Марго ковтнула вина з келиха та взяла хлібну паличку. – Мені потрібні люди, які продаватимуть вино, а не лише базікатимуть про нього! Щоб клієнти захотіли затриматися в залі, приєднатися до нашого винного клубу, оце все! Яка нам користь, якщо доведеться звільняти такого працівника в розпал гарячого сезону, або якщо він сам звільниться й лишить нас у нестабільній ситуації, чи...

Марго змусила себе замовкнути й подивилася на подругу. А тоді обидві розсміялися.

– Я знову за своє, так? – спитала Марго.

Сідні кивнула:

– О так, ти знову за своє. Але я не збиралася тобі про це казати.